

יום ב', י"ד בכסלו תשס"א (11 בדצמבר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

היום, **י"ד בכסלו**, ראובן, בנם הבכור של יעקב אבינו ולאה, נולד בשנת 2192 לבריאת העולם (-1568 למניינם) וכעבור 125 שנה, גם בתאריך זה – י"ד בכסלו – הוא נפטר. על לידתו ולידת יתר שבטי ישראל (חוץ מבנימין) קראנו בפרשת השבוע בשבת שעברה, פר' "ויצא":

"ותהר לאה ותלד בן, ותקרא שמו **ראובן**, כי אמרה, כי **ראה** ה' בעוניי כי עתה יאהבני אישי."
[בראשית, כ"ט 32]

כל בני יעקב – צדיקים כולם – באותו תאריך שנולדו, נפטרו.

"...ולאהוב את **ארצו**" (המשך): **חברון** – בימי המרד נגד רומי, כבשו הרומאים את העיר חברון מידי שמעון בר גיורא והעלוה באש. בתקופה הרומית, היתה עיר קטנה שנקראה "אברמיס". בתקופה הביזנטית, החלה מתפתחת מחדש. במאה ה-7 נכבשה בידי הערבים ונקראה בפיהם **אל-חליל**, כשמו של אברהם אבינו בקוראן. **הערבים התירו ליהודים לחזור ולהתיישב בה**. ב-1100 נכבשה העיר בידי הצלבנים, שגירשו את היהודים. אחרי הכיבוש הממלוכי בתחילת המאה ה-13, שוב הותר ליהודים לחזור לחברון, אך היישוב היהודי לא גדל אלא במחצית המאה ה-16, אחרי גירוש ספרד ואחרי הכיבוש התורכי.

בתקופת השלטון המנדאט הבריטי, שכנה בחברון קהילה יהודית גדולה למדי, שנחרבה במאורעות תרפ"ט (1929-5689) אחרי טבח אכזרי. ב-1930 ניסו לחדש את היישוב היהודי שם, אך הנסיון הופסק בפרוץ מאורעות 1936. (עם זאת, שמעתי פעם כי אופה יהודי אחד עשה את דרכו מירושלים לחברון יום-יום מ-36 ועד 48' להמשיך ולעשות את מלאכתו שם...). במלחמת ששת הימים נכבשה העיר בידי צה"ל ללא קרב, וב-1968 הוחל בהקמת שכונה יהודית בצפון מזרח העיר, היא קריית-ארבע. מאוחר יותר, ביוזמת קובץ נשים (כנראה כהמשך של אותה רוח שהניעה את הנשים בזמן החשמונאים, כפי שקראנו ב'מגילת אנטיוכוס' לאחרונה. נרחיב על כך בהמשך...), שוקמו חלק מהבניינים ברובע היהודי שבעיר חברון עצמה ואוכלסו בתושבים יהודים.

מערת המכפלה: נמצאת במרכז של חברון העתיקה בתל-רומידה, נקנתה בידי אברהם אבינו מעפרון החתי. כאמור, קבורים שם אדם וחוה, אברהם ושרה, יצחק ורבקה ויעקב ולאה. המבנה שמעל למערה הוקם בימי הורדוס והורחב בתקופה הצלבנית. בתקופה הממלוכית הוא חולק לכמה מסגדים, עוטר בלוחות שיש, בטיח צבעוני ובכתובות. מן המאה ה-13 (שבה, כאמור, הותר ליהודים לחזור לחברון אחרי הכיבוש הממלוכי) נאסר על היהודים להיכנס למערה, והותר להם לעלות רק עד המדרגה ה-7 במדרגות המוליכות אל המערה. אחרי מלחמת ששת-הימים, לראשונה במשך כ-700 שנה, נפתחה שוב מערת המכפלה ליהודים.

[כל מקום ואתר]

מ"מגילת אנטיוכוס" (המשך):

ויענו בני ישראל ויאמרו אלה לאלה: זוכרים אנחנו את אשר נצטוונו על הר סיני – **ששת ימים תעבוד ועשית כל מלאכתך, וביום השביעי תשבות**. עתה, טוב לנו אשר נמות מאשר נחלל את השבת. בהיות זה, כאשר לא יצאו (מן המערה) אליהם היהודים, ויביאו עצים וישרפו על פי

יום נעים (עם תפילת "יתן טל ומטר לברכה")!

יום ב', י"ד בכסלו תשס"א (11 בדצמבר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.

אבא קובנר, 1978

המערה, וימותו כאלף איש ואישה. אחרי כן, יצאו חמשת בני מתתיה, יוחנן וארבעת אחיו, וילחמו בעמים, ויהרגו בהם הרג רב; ויגרשום לאיי הים, כי בטחו באלוקי השמים. {ההמשך יבוא}

יום נעים (עם תפילת "יתן טל ומטר לברכה")!